

LIBRIS

We know
books

JOANNE FLUKE

CRIMĂ CU GUST DE CIOCOLATĂ

Traducere din limba engleză și note
ADINA PINTEA

LITERA
București

Capitolul 1

Hannah Swensen îmbracă rapid geaca veche de aviator pe care o luase de la magazinul caritabil Helping Hands și se aplecă să ia în brațe pisoii portocalii imensi care i se freca de picioare.

– Fie, Moishe. Mai primești o porție, dar trebuie să-ți ajungă până diseară.

În timp ce îl ducea pe Moishe în bucătărie și îl așeză lângă vasul lui cu mâncare, Hannah își aminti ziua în care el se instalase în fața ușii apartamentului ei. Era jigărit în ultimul hal, cu blana încălcită și plină de murdărie, așa că îl luase la ea fără să mai stea pe gânduri. Cine altcineva să fi adoptat un motan de aproape paisprezece kilograme, pe jumătate orb și cu o ureche sfâșiată? Hannah îi dădu numele de Moishe și, cu toate că nu i-ar fi dat nimeni vreun premiu al Clubului iubitorilor de pisici din Lake Eden, între ei se stabili imediat o legătură. Erau amândoi epuizați după greutățile cu care se confruntaseră: Hannah, după discuțiile săptămânale dificile cu mama ei, iar Moishe, din cauza vieții necruțătoare de pe stradă.

Moishe începu să toarcă de plăcere când Hannah îi umplu bolul. Părea, pe bună dreptate, recunoscător că nu mai trebuia să se milogască pentru mâncare și adăpost și își arăta recunoștința în moduri nenumărate. Chiar în dimineața aceea, Hannah găsisese în mijlocul mesei din bucătărie partea din spate a unui șoarece,

exact lângă violeta de Parma veștejită, pe care tot uita să o ude. Cu toate că majoritatea femeilor contemporane ar fi strigat după soții lor să vină și să adune ceea ce constituia o privilegiu dezgustătoare, Hannah luase leșul de coadă și îl lăudase cu generozitate pe Moishe că avea grijă ca în apartamentul ei să nu fie rozătoare.

– Ne vedem diseară, Moishe.

Hannah îl mângâie cu afecțiune, apoi își luă rapid cheile de la mașină. Tocmai își trăgea pe mâini mănușile, pregătindu-se să iasă pe ușă, când sună telefonul.

Aruncă o privire la ceasul în formă de măr de pe perete, pe care îl găsise la cineva care își vindea lucrurile în fața casei. Era doar șase dimineața. Mama ei nu ar suna-o atât de devreme, nu-i așa?

Moishe își ridică privirea din bolul său cu o expresie pe care Hannah o luă drept compasiune. El nu o plăcea deloc pe Delores Swensen și nici măcar nu se sinchisise să-și ascundă sentimentele când ea făcea vizite inopinate în apartamentul fiicei sale. După câteva situații soldate cu mai multe perechi de ciorapi fini sfâșiate, Delores decise să își limiteze socializarea doar la cinele mamă-fiică din serile de marți.

Hannah ridică receptorul, întrerupând robotul în mijlocul mesajului, și oftă când auzi vocea mamei sale.

– Bună, mamă. Tocmai mă pregăteam să ies pe ușă, așa că trebuie să terminăm repede. Deja am întârziat la serviciu.

Moishe își ridică coada și o scutură scurt, întorcându-și posteriorul spre telefon. Hannah își înăbuși un chicotit când îi văzu giumbușlucurile și îi trase conspirativ cu ochiul.

– Nu, mamă, nu i-am dat lui Norman numărul meu de telefon. Dacă vrea să ia legătura cu mine, va trebui să-l caute singur.

Hannah se încruntă când mama ei începu să-i facă morală despre cum trebuie să atragi un bărbat. Cina de cu o seară înaintea fusese un dezastru. Când ajunse acasă la mama ei, Hannah întâlnise încă doi oaspeți: vecina mamei sale, de curând văduvă, doamna Carrie Rhodes, și fiul acesteia, Norman. Hannah se simțise obligată să facă conversație de complezență cu Norman și să mănânce friptură de vită hawaiiană, grețos de dulce, și tort de

nuci cu glazură de ciocolată de la băcănia Red Owl, în timp ce mamele lor străluceau de fericire și făceau tot felul de remarci despre ce cuplu minunat ar alcătui ei doi.

– Mama, ascultă-mă, chiar trebuie să...

Hannah se opri și își dădu ochii peste cap, pironindu-i în tavan. Odată ce Delores se pornea pe un subiect, era imposibil să mai strecori vreun cuvântel. Mama ei era de părere că o femeie care se apropia de treizeci de ani trebuia să fie căsătorită și, cu toate că Hannah pleda sus și tare că îi plăcea viața ei așa cum era, nu o putea împiedica pe Delores să îi prezinte toți bărbații, văduvi sau necăsătoriți, care puneau piciorul în Lake Eden.

– Da, mamă. Norman pare tare cumsecade, dar...

Hannah începu să facă fețe-fețe, în timp ce mama ei continuă să turuie cât mai convingător despre calitățile admirabile ale lui Norman. Ce naiba o determinase pe Delores să creadă că fiica ei mai mare ar fi fost atrasă de un dentist chel, cu câțiva ani mai în vârstă decât ea și al cărui subiect favorit de conversație era despre bolile gingivale?

– Scuze, mama, dar sunt în întârziere și...

Moishe păru să simtă că stăpâna sa își cam ieșise din pepeni, pentru că întinse o lăbuță portocalie și își răsturnă vasul cu mâncare. Hannah îl privi surprinsă pentru o clipă, apoi zâmbi.

– Trebuie să fug, mama. Moishe tocmai și-a răsturnat vasul cu mâncare, iar acum am mâncare de pisici pe tot parchetul.

Hannah o întrerupse pe mama ei în mijlocul comentariilor despre nenumăratele surse de câștig ale lui Norman și închise telefonul. Mătură apoi mâncarea pentru pisici, o aruncă la gunoi și îi turnă lui Moishe mâncare proaspătă în vas. Pe lângă aceasta, îi mai puse și niște gustări delicioase pentru pisicuțe, recompensă pentru Moishe pentru că fusese atât de ingenios, și îl lăsa să molfăie mulțumit în timp ce ea se grăbi să iasă pe ușă.

Cobori în grabă scările spre garajul subteran, descuie portiera camionetei și se urcă la volan. Când își deschisese afacerea, cum-părase la mâna a doua un Chevy¹ Suburban din parcul de mașini

¹ Formă scurtă pentru Chevrolet

al lui Cyril Murphy. Îl vopsise în culoarea merelor glazurate, o culoare care ieșea în evidență oriunde ar fi fost parcat, și aranjase ca numele afacerii ei, The Cookie Jar¹, să fie pictat cu litere aurii pe ușile din față. Ba mai mult, comandase și un număr de înmatriculare personalizat, pe care scria COOKIES.

În timp ce Hannah urca rampa spre ieșirea din parcare subterană, îi apărură în cale vecinul de alături care tocmai ajungea acasă. Phil Plotnik lucra de noapte la fabrica DelRay, iar Hannah coborî geamul ca să-l anunțe că avea să i se oprească apa între orele zece și douăsprezece. Apoi își folosi cardul să iasă din complex și porni spre nord, pe drumul Old Lake.

Pe lângă Lake Eden trecea autostrada, dar majoritatea localnicilor preferau să meargă în oraș pe Old Lake. Era un drum mai pitoresc, care șerpuia de jur-împrejurul lacului Eden². Când turiștii veneau vara în oraș, câțiva dintre ei erau mereu derutați de denumiri. Hannah îi lămuria ori de câte ori întrebau cu zâmbetul pe buze. Lacul se numea Eden Lake, iar orașul așezat pe malul său a fost numit Lake Eden.

Aerul era destul de rece în dimineața aceea, ceva obișnuit pentru a treia săptămână a lui octombrie. Toamna era scurtă în Minnesota, doar câteva săptămâni în care frunzele se colorau, așa că toată lumea își lua aparatele de fotografiat ca să surprindă nuanțele de roșu-închis, portocaliu strident și galben strălucitor.

După ce cădea ultima frunză, lăsând crengile dezolante și golașe să se profileze pe cerul plumburiu, începeau să sufle vânturile reci din nord. Apoi avea să sosească prima zăpadă, spre bucuria copiilor și suspinele stoice ale adulților. Dacă sâniușul, patinajul și luptele cu bulgări de zăpadă erau distracția copiilor, iarna însemna și munți de zăpadă ce trebuiau dați la o parte cu lopata, posibilă izolare când starea drumurilor se înrăutățea și temperaturi ce coborau până la treizeci, chiar patruzeci, de grade sub zero.

¹ Borcanul cu fursecuri

² Eden Lake, în original

Cei care veneau să stea aici vara plecau din Eden Lake imediat după weekendul de Ziua Muncii¹ și se întorceau la casele lor tihnite și confortabile din oraș, unde își petreceau iarna.

Cabanele lor de pe malul lacului rămâneau goale, cu țevile izolate ca să nu înghețe din cauza temperaturilor de iarnă ca ajungeau sub zero grade și cu geamurile astupate cu panouri de lemn împotriva vânturilor ce suflau dinspre suprafața înghețată a lacului. Doar localnicii mai erau în oraș, astfel că populația din Lake Eden, care în timpul lunilor de vară devenea de aproape patru ori mai mare, rămăsese acum la mai puțin de trei mii.

Pe când aștepta la semafor la intersecția dintre Old Lake Road și Dairy Avenue, Hannah văzu o priveliște familiară. Ron LaSalle era lângă platforma fabricii de produse lactate Cozy Cow, încărcându-și camioneta pentru drumurile comerciale pe care le mai avea de făcut. Pe la această oră a dimineții, Ron termina de obicei de livrat produsele lactate pentru clienții localnici, punându-le laptele, frișca și ouăle în cutiile frigorifice pe care fabrica le pune la dispoziție.

Ron stătea sprijinindu-și obrazul într-o mână, părând îngândurat, ca și cum medita la lucruri mult mai serioase decât comenzile pe care le mai avea de livrat. Hannah avea să se vadă cu el mai târziu, când urma să îi aducă proviziile, așa că își propuse să nu uite să-l întrebe la ce se gândea. Ron se mândrea cu faptul că ținea să fie întotdeauna punctual, iar camioneta de la Cozy Cow avea să ajungă la ușa ei din spate fix la șapte și jumătate. După ce Ron îi livra comanda zilnică, intra la ea în cofetărie să bea repede o cafea și să mănânce un fursec proaspăt scos din cuptor. Hannah avea să-l vadă din nou la trei după-amiaza, imediat după ce el își termina rutele. Atunci venea să-și ia comanda obișnuită, o duzină de fursecuri la pachet. Ron le ținea în camionetă peste noapte, ca să le poată mânca la micul dejun de a doua zi.

Ron își ridică privirea, o văzu la semafor și îi făcu semn cu mâna. Hannah îi răspunse claxonând scurt și, cum se făcu verde, își continuă drumul. Brunet, cu părul ondulat și cu un corp

¹ În Statele Unite ale Americii se sărbătorește în prima luni din septembrie

bine făcut, Ron arăta foarte bine. Sora mai mică a lui Hannah, Michelle, declara cu mâna pe inimă că Ron era la fel de chipeș ca Tom Cruise și că în perioada când era în liceu murea să-și dea întâlnire cu el. Chiar și acum, când Michelle venea acasă de la Colegiul Macalester, întreba mereu de Ron.

Cu trei ani în urmă, toată lumea se aștepta ca fundașul minune al celor de la The Gulls¹ din Lake Eden să fie recrutat de profesioniști, dar Ron își rupsese un ligament în timpul ultimului meci al carierei sale de licean, nimicindu-și astfel orice speranță de a mai obține vreun loc în echipa The Vikings² din Minnesota. Existau momente în care lui Hannah îi părea rău pentru Ron. Știa cu certitudine că visul lui glorios nu fusese să conducă o camionetă care livrează produse de la ferma Cozy Cow. Ron rămăsese însă eroul local. Toată lumea din Lake Eden își amintea touchdown-ul uluitor cu care câștigaseră în campionatele statale. Trofeul lui de-atunci era expus într-o vitrină în liceu, iar el se oferise voluntar cu jumătate de normă să antreneze echipa The Gulls din Lake Eden. Poate că era mai bine să fie un pește mare într-un lac mic decât un fundaș care să încălzească banca de rezerve a celor de la The Vikings.

Nu era picior de om pe străzi atât de devreme, dar Hannah se asigură ca acul vitezometrului să nu depășească limita de patruzeci de kilometri pe oră. Herb Beeseman, ofițerul de la poliția din zonă, era cunoscut că stătea la pândă să-i prindă pe locuitorii imprudenți, tentați să calce prea mult pedala de accelerație. Deși Hannah nu se număra printre cei care primiseră de la Herb amendă pentru depășirea vitezei, mama ei era încă neagră de supărare pentru amenda pe care fiul cel mai mic al lui Marge Beeseman i-o percepușe.

Hannah coti la intersecția dintre Main și Fourth și se îndreptă pe alea din spatele magazinului ei. Clădirea pătrată și albă avea amenajate două locuri de parcare, iar Hannah parcă pe unul din ele. Nu se deranjă să deruleze cablul înfășurat în jurul barei de protecție din față și să îl conecteze la una dintre prizele întinse pe peretele

din spate al clădirii. Soarele strălucea, iar tipul de la radio dăduse asigurări că temperaturile vor ajunge până la patru grade. Nu era nevoie să folosească încălzitorul pentru încă cel puțin câteva săptămâni, dar când sosea iarna și mercurul cobora sub zero grade trebuia să se asigure că motorul ei avea să pornească.

După ce deschise portiera și coborî din Suburban, Hannah avu grijă să încuie mașina. Nu erau comise multe infracțiuni în Lake Eden, dar Herb Beeseman dădea amenzi și pentru vehiculele pe care le găsea parcate, dar neîncuiate. Când să meargă spre ușa din spatele cofetăriei, o văzu pe Claire Rodgers care își parcă și ea Toyota mică, de culoare albastră, în spatele clădirii cu salonul pentru bronzat de lângă magazinul lui Hannah.

Hannah se opri și o așteptă pe Claire să se dea jos din mașină. Îi plăcea de Claire și nu pleca urechea la zvonurile care circulau prin oraș despre aventura ei cu primarul.

– Bună, Claire. Ai ajuns devreme azi.

– Tocmai am primit un lot nou de rochii de gală și trebuie să le pun prețul.

Zâmbetul ei larg îi lumină chipul de o frumusețe clasică. Doar vin sărbătorile.

Hannah clătină din cap. Nu aștepta cu prea multă nerăbdare să petreacă Ziua Recunoștinței și Crăciunul împreună cu mama și surorile ei, dar era un supliciu ce trebuia suportat pentru binele liniștii din sânul familiei.

– Ar trebui să treci pe la mine, spuse Claire cântărind-o din priviri, uitându-se prelung la jacheta de pilot care avusese parte de zile mai bune și la boneta veche de lână pe care Hannah și-o trăsese peste buclele roșcate și răvășite. Am o rochie neagră de cocktail uluitoare, care te va avantaja extraordinar.

Hannah zâmbi și dădu din cap, dar abia se abținu să nu izbucnească în râs în timp ce Claire descuie ușa din spate la Beau Monde Fashions și intră. Unde să fi purtat ea o rochie de cocktail în Lake Eden? Nimeni nu organiza petreceri cu cocktailuri, iar singurul restaurant elegant din Lake Eden se închisese imediat după ce plecaseră turiștii. Hannah nici nu-și mai amintea ultima dată când o

¹ Pescărușii

² Vikingii

invitase cineva în oraș. Descuie ușa din spate și împinse ca să o deschidă. O întâmpină mirosul dulce de scorțișoară și melasă și zâmbi. Pregătise cu o seară înainte mai multe porții de aluat pentru fursecuri, iar mirosul se mai simțea încă. Deschise luminile, își atârna jacheta în cuierul de lângă ușă și porni cele două cuptoare industriale așezate pe peretele din spate. Asistenta ei, Lisa Herman, avea să ajungă aici la șapte jumătate și începeau să coacă fursecurile.

Următoarea jumătate de oră trecu repede, Hannah fiind ocupată să toace, să topească, să măsoare și să amestece ingredientele. Învățând din greșeli, descoperise că fursecurile ei erau mai gustoase dacă se limita la porții pe care le putea frământa cu mâna. Rețetele ei erau originale, elaborate în bucătăria mamei ei când era adolescentă. Delores considera coptul prăjiturilor o corvoadă și fusese fericită să delege această sarcină fiicei mai mari, astfel încât ea să-și poată dedica toată energia colecționării de antichități. La șapte și zece, Hannah duse în camera de refrigerare ultimul caston cu aluat și își puse ustensilele pe care le folosisese în mașina mare de spălat vase. Își atârna șorțul de lucru, își scoase de pe cap boneta pe care o folosea să-și acopere buclele și se îndreptă spre cofetărie să facă cafeaua.

O ușă batantă ca de restaurant separa bucătăria de cofetărie. Hannah împinse ușa și pași înăuntru, aprinzând lustrele sferice de modă veche pe care le salvase dintr-un atelier de înghețată care se desființase, din orașul învecinat. Se duse la geamurile din față, trase perdelele de creton și privi în lungul străzii principale. Nu se mișca nimic; încă era prea devreme, dar Hannah știa că în mai puțin de o oră scaunele care înconjurau măsuțele mici și rotunde din magazinul ei aveau să fie ocupate de clienți. The Cookie Jar era un adevărat loc de întâlnire pentru localnici, un loc preferat în care să stai la taifas, să-ți organizezi ziua în timp ce bei cafea tare din căni grele și albe și mănânci fursecuri proaspete, proaspăt scoase din cuptor.

Cafetiera din inox străluci intens, iar Hannah zâmbi când o umplu cu apă și măsură cafeaua. Lisa o lustruise ieri, redându-i frumusețea de odinioară. Lisa era o adevărată binecuvântare când venea vorba despre administrarea cafenelei și a bucătăriei. Observa

ce trebuia făcut, făcea totul fără să întrebe și venise chiar cu câteva idei de fursecuri pe care Hannah le adăugase în arhiva ei. Era mare păcat că Lisa nu-și folosisese bursa pentru a merge mai departe la colegiu, dar tatăl ei, Jack Herman, suferea de Alzheimer, așa că Lisa decise să rămână acasă și să aibă grijă de el.

Hannah scoase trei ouă din frigiderul din spatele tejghelei și le puse întregi, cu coajă cu tot, în vasul cu cafeaua măcinată. Apoi le sparse cu o lingură mare și adăugă un praf de sare. După ce amestecă ouăle, cojile și cafeaua, Hannah turnă tot conținutul în coșul aparatului de cafea, curățând cu grijă pereții vasului și apăsând apoi butonul de pornit.

Câteva minute mai târziu, cafeaua începu să se filtreze, iar Hannah adulmecă aerul încântată. Nimic nu mirosea mai bine decât cafeaua proaspăt infuzată, iar toată lumea din Lake Eden spunea că ea avea cea mai bună cafea. Hannah își legă la spate șorțul drăguț din creton pe care îl purta când servea clienții și se strecură înapoi printre ușile batante ca să-i dea instrucțiunile Lisei. Hannah o întâmpină pe Lisa cu zâmbetul pe buze.

– Să faci mai întâi fursecurile crocante cu chipsuri de ciocolată, Lisa.

– Sunt deja în cuptor, Hannah.

Lisa își ridică privirea de pe suprafața de lucru din inox, unde lua cu un porționator aluatul și așeza sferile perfect rotunde într-un castron plin cu zahăr. Avea doar nouăsprezece ani, era cu zece ani mai mică decât Hannah, și silueta ei mignonă era înfășurată complet în șorțul ei de brutar.

– Acum fac fursecurile sfărâncioase cu melasă pentru Festivalul Cercetașilor.

Hannah o angajase inițial pe Lisa ca ospătăriță, dar nu îi luase mult să observe că Lisa era capabilă să facă mult mai mult decât să toarne cafea și să servească fursecuri. După prima săptămână, Hannah o trecu pe Lisa de la jumătate de normă la normă întreagă și o învăță să facă prăjituri. Acum se ocupau împreună de afacere, ca echipă.

– Cum se simte tatăl tău astăzi?

Vocea lui Hannah era plină de compasiune.

Batoane minunate cu lămâie

Preîncălziți cuptorul la 176° C, cu grătarul în poziția de mijloc.

272 de grame făină (*nu e nevoie să o cerneți*)

227 grame de unt (*un pachet și un sfert*)

68 de grame de zahăr pudră (*nu e nevoie să-l cerneți decât dacă sunt cocloașe mari*)

4 ouă bătute (*doar le bateți cu furculița*)

402 grame de zahăr alb (*tos*)

8 linguri de suc de lămâie (*o jumătate de cană*)

Aproximativ 1 linguriță de coajă de lămâie (*rasă fin*)

1 linguriță de sare

1 linguriță de praf de copt

4 linguri de făină (*asta înseamnă 34 de grame, nu vă obosiți să o cerneți*)

Tăiați untul în opt bucăți. Amestecați-l cu făina și cu zahărul pudră într-un robot de bucătărie până când arată ca mălaiul grosier (*arată exact ca faza inițială a unui aluat de plăcintă*). Întindeți-l pe o tavă unsă cu ulei de 33 x 23 cm (*tavă standard*) și apăsați-l cu palmele.

Coaceți la 176 de grade timp de 15-20 de minute sau până când se rumenește pe margini. Se scoate din cuptor. (*Nu închideți cuptorul!*)

Amestecați ouăle cu zahărul alb. Adăugați sucul de lămâie (*și coaja, dacă vreți să o folosiți*). Puneți apoi sarea și praful de copt și amestecați. Adăugați făina și amestecați bine. (*Amestecul acesta va curge, așa trebuie să fie*).

Turnați acest amestec deasupra, în tava pe care tocmai ați scos-o din cuptor și băgați-o din nou la copt. Coaceți la 176 de grade C, timp de încă 30 până la 35 de minute. Apoi scoateți din cuptor și presărați zahăr pudră.

Se lasă să se răcească bine și se taie în batoane de mărimea unei brownie.

Le-am dus în seara de pizza, după ce Mike Kingston s-a mutat în noul apartament, în ziua după ce Bill a rezolvat cazul dublu de omucidere și a fost avansat. (Sunt o cumnată bună. L-am lăsat să-și asume creditul în totalitate.)

Indexul rețetelor pentru fursecuri

Fursecuri crocante
cu fulgi de ciocolată
32-33

Fursecuri Regency
cu ghimbir
91-92

Mini-fursecuri
cu pecan
112-113

Fursecuri alb-cu-negru
154-155

Delicii cu cireșe
în ciocolată
213-215

Fursecuri fragede
după rețeta bunicii
225-227

Batoane minunate
cu lămâie
302-303

Foto: Kimberly Butler

JOANNE FLUKE este autoare de bestselleruri *New York Times*, creatoare a seriei de mistere care o au ca protagonistă pe Hannah Swensen, printre care sunt și *Chocolate Cream Pie Murder*, *Raspberry Danish Murder* sau *Cinnamon Roll Murder*. *Crimă cu gust de ciocolată* este primul roman din această serie. Ca și Hannah Swensen, Joanne Fluke s-a născut și a crescut într-un orașel din zona rurală a statului Minnesota, dar acum locuiește în sudul Californiei. Puteți afla mai multe despre ea vizitând JoanneFluke.com.